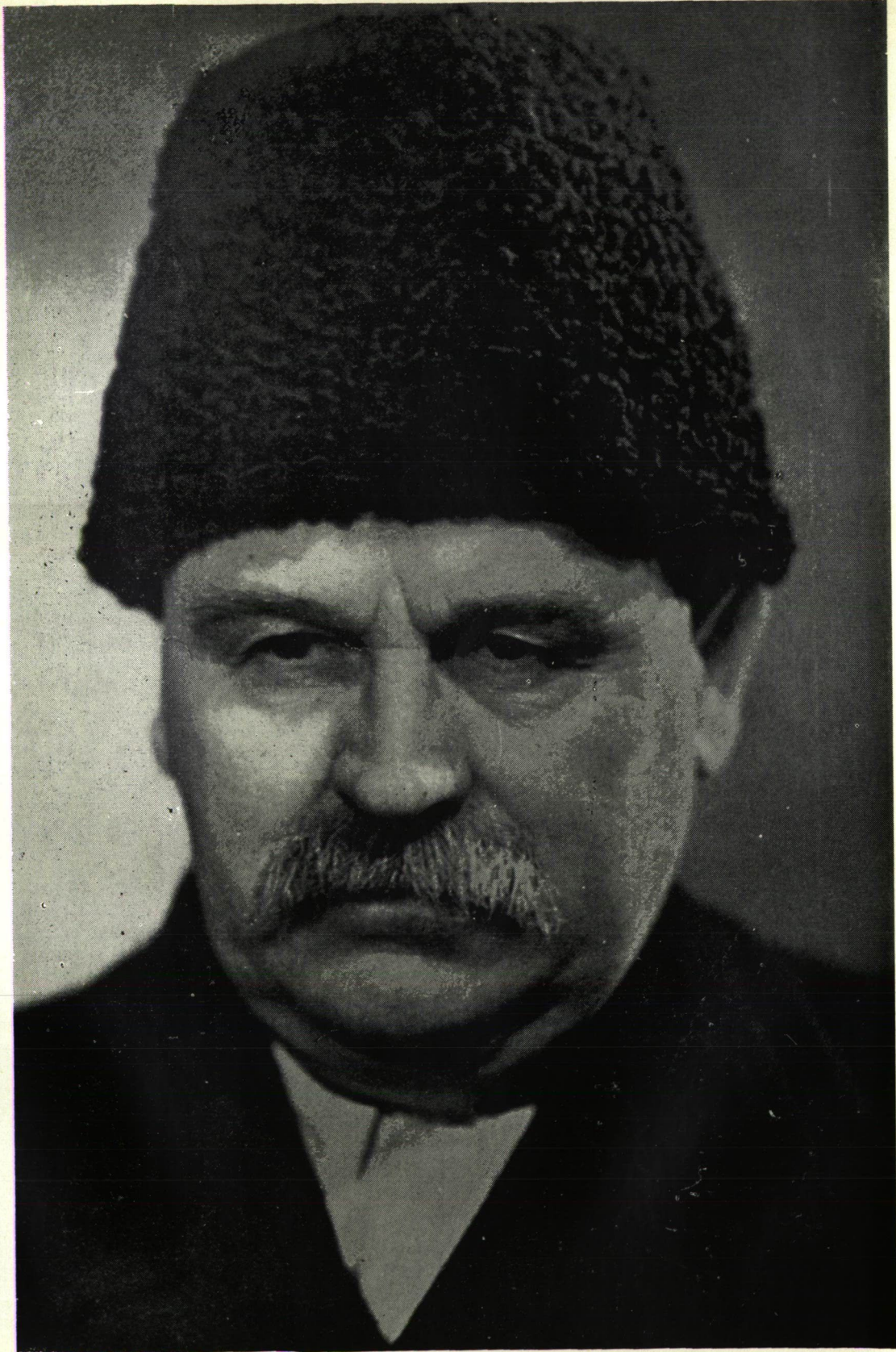

Az Országház Kapujában, 1946

Péter és Juleza a lépcsők legtetején,
láttal a kapunak hangszavát dölben,
seregek a fényben, százeres fő meg sereg,
aknasilankos gelikkal fohászokodva állunk:
mi vagyunk a Himnusz, s Péter ama tiszta ingben
megborzong a köig, látva az ünnepi bárányt,
látva a keményet, bort s az áldozat sugallatától
megütve kifakad a lebitangolt Haza nevében
s mutat ujjal a kőtoronyok tumultusára:
AMIŰ EZ A HAZ NEM A MIÉNK — nem a miénk,
visszhangzik bennem, aki könyöklök ott egy lovacskán
s tudom: az idő a miénk, tudom: a köveknek is
távlata por, mert áthallhat minden a rostan.
De soha az ő képük, soha a mi fiatal arcuk.

✱

Nagy László

FELESÉGÉVEL, 1946-BAN

MUNKASZOLGÁLATOSKÉNT IKLADON, 1941-BEN

MUNKASZOLGÁLATOS IKLADON

HADÜGYMINISZTERKÉNT BORSOD MEGYE FŐISPÁNJÁNAK
JELENTÉSET HALLGATJA

MARGIT LÁNYA ESKÜVŐJÉN, 1947-BEN

CSALÁDI KÖRBEN, 1952-BEN

